

Affekt

1. Avtryck (Instrumental)

2. Spegelbildens plågsamma monotoni

En natt i en folktom buss.

Spegelbildens plågsamma monotoni.

Månen som kastar sig av och an,

från sida till sida.

I det upplysta skalet

oroliga drömmar om tandläkarbesök

cystoskop och sövande föreläsningar

om subjektets roll i det hela.

När jag vaknar är vi redan framme

men fortfarande hör jag hennes röst

som låg den under min egen:

”Jag ser dig i det som alltid tiger i dig.”

3. Alla dessa armar

Jag ljusnar när du mörknar

mörknar när du ljusnar

väcks av tystnaden

som borde den säga något

i kroppen något som rör sig

uråldrig silvervit fisk

och bakom oss

alla dessa armar

utsträckta efter någon

som liknar det vi liknar

4. Ambassadgården

ambassadgården tom och öde

som kommande århundraden

katternas ögon som eldar vid grinden

skenet över din nakna kropp

ännu ett otydbart språk

hör mig själv viska: i morgon

i morgon skall jag bära dig

ditt ansiktes ljus

såsom det en gång lyste upp

det onämbara mörker

som bar mitt namn

5. Vemodet

ditt vemod steg alltid plötsligt
som tidvattnet vid Mont-Saint-Michel
hörde inget men vandrade högmodigt
in och ut i oss med sina trista lappar
påminde oss om något vi helst
inte ville befatta oss med
platser som inte längre rymde oss
som barndomen, den täta
som du erinrade dig då
när jag hörde dig säga
att vi måste rädda något
av utsikten vi en gång hade
som inne i Beethovens sjua
när någonting sträcks ut mot oss
och vi känner att vi ändå kunde ha segrat.

6. Ditt ljusa rum

länge bebodde jag världen ensam

nu tänker jag oupphörligen på dig

urskiljer dig tydligt borta vid porten

med väskan tankspritt slängd över axeln

gränslös står du där, bevakad av skogen

men jag kan inte tänka på sommar,

mumifierade insekter

och livslinjer som bär

vill tillbaka

tillbaka till ditt ljusa rum

som bär avtrycken

av alla mina händer

7. Ett kärl av ljus

Det går en spricka genom dig
som bara jag kan se.

I oss alla finns ett område
som bara kan hittas av den
som gått vilse i sig själv.

Vår uppgift är att hela varandra.

”Att veta att man inte vet är bäst
att inte veta att man inte vet
är en sjukdom”

Vem rör om i glöden som antänder oss?

Människan:

Ett kärl av ljus

redo att bära allt mörker

hon är mäktig.

8. Vårt minne

Det gäller att sluta peta i askan.

Det gäller träden, deras glömska.

Vårt minne, dess håligheter,

Det gäller djuren, de ser oss.

Sömmarna där vi en gång brustit, allt det

ömmande hos varandra

vi glömt att vidröra under åren i exil.

Vi är ögat i nyckelhålet till vår egen tid.

Orden glimmar i årsflödet:

spänningen mellan dem är kittet

som håller oss samman.

9. En tidig stund

En tidig stund innan trafiken vaknar
när natten byggt färdigt sina katedraler i oss
och gatlyktorna ännu lyser med sitt matta sken
sekunden innan de släcks och världen
åter blir synlig i ännu en skepnad
när människorna hukar i blåsten som krökta utropstecken
och en flock kajor rör sig i en obegriplig
bokstavskombination i grådasket
och allt det kommande ligger framför oss
som ett okänt mineral som avger en sällsam strålning
och vi är utspridda bland våra olika ansikten
omöjliga att ta isär eller foga ihop
men ändå på något sätt besynnerligt hela
i vår kluvenhet inför allt vi burit
och som nu bär oss nästan ända fram
till det vi aldrig förmår säga